

Rozjímanie na stredu 25. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 25. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: vyvolení
na to, aby sme boli poslaní; to
podstatné a to vedľajšie;
skúsenosť z neúspechu.

JEŽIŠ zvolal Dvanástich a poslal ich
hlásať Božie kráľovstvo a uzdravovať
chorých, pričom im dal moc a
autoritu nad všetkými démonmi a
liečiť choroby (porov. Lk 9, 1-2). Tieto
krátke vety a rady, ktoré im Pán dá o
tom, ako majú toto poslanie
vykonávať, nám odhaľujú niektoré

charakteristiky kresťanského apoštolátu.

Prvou je priorita osobného povolania. Apoštolí sú postupne vyberaní pre poslanie, ktoré im bude zverené. Ich výber je súčasťou Božieho tajomstva, pretože sa nepodriaďuje ľudským kritériám, ako je vzdelanie alebo efektívnosť. Väčšina z nich boli rybári bez veľkého vzdelania; jediný, kto mal možno viac ľudských prostriedkov a lepšie vzdelanie, bol Matúš, ale pretože bol mýtnik, mnohí ho považovali za zradcu. Okrem toho apoštolom často chýbalo morálne hrdinstvo: ako vidíme v evanjeliách, sú ctižiadostiví, neustále medzi sebou súťažia a porovnávajú sa, majú vyhranený ľudský pohľad a ťažko sa im uvažuje v nadprirodzených súvislostiach. Skúsenosť apoštolov nám pripomína, že „všetko závisí od bezpodmienečného Božieho povolania; Boh si nás vyberá aj pre

služby, ktoré niekedy zdanlivo presahujú naše schopnosti alebo nezodpovedajú našim očakávaniam; na povolanie prijaté ako bezpodmienečný dar treba bezpodmienečne odpovedať“[1].

Dvanásť sa vydajú hlásať Božie kráľovstvo nie preto, že sú múdri alebo svätí, ale preto, že vedia, že sú povolaní Kristom, a preto, že dobrovoľne prijímajú, že sú ním poslaní. Toto je presvedčenie, ktoré od prvých storočí až dodnes poháňa Cirkev, aby šírila evanjelium po celom svete: kresťania vedeli, že pokračujú v Kristovom poslaní, že sú povolaní a poslaní prinášať spásu všetkým ľuďom. Preto je apoštolát niečím, čo je zakorenené v samotnej identite kresťana: vďaka krstu má náš život zmysel poslania. Apoštolát nevykonávame ako niekto, kto plní poverenie pridané k nášmu stavu kresťanov, ale naša najhlbšia identita spočíva v tom, že „sme apoštolí“[2]:

ako prvých dvanásť sme boli
vyvolení, aby sme boli poslaní.

PO TOM, ako Pán objasnil Dvanástim, aké bude ich poslanie, dáva im niekoľko rád, ako ho majú vykonať: „Na cestu si neberte nič: ani palicu, ani kapsu, ani chlieb, ani peniaze, ani dvoje šiat nemajte“ (Lk 9, 3). Ježiš žiada od tých, ktorých posiela na apoštolskú misiu, chudobu, ktorá je rovnako radikálna ako významná: zrieknutie sa množstva vecí, ktoré sú samy osebe dobré, ale nie sú pre nich v tejto chvíli vhodné, pretože by mohli spomaliť alebo brzdiť poslanie, ktoré dostali. Práve toto charakterizuje chudobu: cnosť, ktorá nám umožňuje sústrediť myseľ a srdce na to, čo je skutočne hodnotné a dôležité, bez toho, aby sme sa nechali rozptyľovať zdanlivými, márnymi alebo vedľajšími vecami.

V prípade apoštolátu je to, čo je skutočne podstatné, ústredné postavenie Boha: Pán nás posiela a pôsobí v ľuďoch. My sme nástroje. Samozrejme, naša úloha je tiež dôležitá, ale nie je najhlavnejšia ani najrozhodujúcejšia. Na rozdiel od hmotného nástroja nie sme nečinní ani pasívni, ale slobodne vnášame do poslania všetky vlastnosti a schopnosti, ktoré máme, ako aj všetky ľudské prostriedky, ktoré máme k dispozícii, a Pán s nami pri tom počíta. Čo však Ježiš v evanjeliu dôrazne prízvukuje, je to, že toto všetko, čo máme – či už materiálne prostriedky alebo ľudské vlastnosti – je druhoradé vo vzťahu k našej identite: sme ním povolaní a poslaní k dušiam.

Toto je presvedčenie, ktoré napĺňa srdce apoštola, ako to pripomínal svätý Josemaría svojim synom v prvých rokoch Opus Dei:

„Nezabúdajte, deti moje, že nie sme

duše, ktoré sa spájajú s inými dušami, aby robili dobrú vec. To je veľa... ale je to málo. Sme apoštoli, ktorí plnia imperatívny mandát Krista“[3]. Práve preto, že apoštol dôveruje Bohu, ktorý si ho vyvolil a poslal, môže tento Boží mandát plniť s osobnou slobodou, s veľkorysťou a radosťou, pripravený na každú obeť a pohybujúci sa s nádejou a odvahou.

„KEĎ VOJDETE do niektorého domu, ostaňte tam a odtiaľ vychádzajte. Ale keby vás niekde neprijali, odíďte z toho mesta a straste si prach z nôh na svedectvo proti nim“ (Lk 9, 4-5).

Takto Pán uzatvára svoju radu pre apoštolskú misiu. Ježiš dáva jasne najavo, že niekedy bude apoštolské svedectvo tých, ktorých poslal, dobre prijaté a niekedy nie. V tom druhom prípade radí Dvanástim, aby si striasli prach z nôh: v semitskej

kultúre to bolo názorné gesto, ktorým sa dávalo najavo, že človek si nechce nechať nič, ani trochu zeme, z miesta, kde bol odmietnutý. V našom prípade nám to pomáha uvedomiť si, že by sme nemali dopustiť, aby neúspechy alebo odmietnutia, ktoré budeme žiaľ z toho, že sme apoštolmi, zostali bremenom na našich srdciach a postupne tlmili nadprirodzené nadšenie, ktoré nás poháňa.

„Nechápu ťa?... On bol Pravdou a Svetlom, ale ani jeho vlastní ho nechápali. — Ako často som ti radil, aby si si spomenul na slová Pána: *žiak nie je nad Učiteľa*“^[4]. Ježiš je pri opise apoštolského života veľmi realistický. Nezakrýva, že si vyžaduje odriekania – aby sa nestratilo zo zreteľa hľadanie toho, čo je skutočne cenné – a že nie je vždy korunovaný úspechom: jeho apoštolom nebudú chýbať ťažkosti, súženia, ba ani prenasledovania (porov. Lk 28, 12-19); nebudú prechádzať životom a

dosahovať jedno víťazstvo za druhým, a tak svoju radosť nesmú zakladať na okamžitých výsledkoch, ale na nadprirodzenej plodnosti svojho nasadenia. Dostanú stonásobok a večný život (Mt 19, 29), pretože z ich svedectva kresťanského života, z ich bezvýhradnej vernosti apoštolskému poslaniu Pán prinesie bohatstvo nadprirodzených plodov, hojnosť, ktorá bude v mnohých prípadoch nezmerateľná len ľudským odhadom.

Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby v našich srdciach prebudila zmysel pre poslanie, ktorý nás privedie k tomu, aby sme boli a správali sa ako prvých Dvanásť, cítili, že nás posielala Pán, a verili, že On spôsobí, aby naša apoštolská horlivosť prinášala ovocie: „Ty a ja, Božie deti, keď vidíme ľudí, musíme myslieť na duše: tu je duša – musíme si povedať –, ktorej treba pomôcť; duša, ktorej treba porozumieť; duša, s ktorou

treba žiť; duša, ktorú treba zachrániť“[5].

---

[1] František, *Audiencia*, 15-III-2023.

[2] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list 14-II-2017*, bod 9.

[3] Svätý Josemaría, *Inštrukcia 19-III-1934*, bod 27.

[4] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 239.

[5] Svätý Josemaría, *Rozjímanie 25-II-1963*, v *Kronike 1964*, IX, s. 69 (AGP, knižnica, P01).
